

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 026338 21 Увп
Бања Лука, 21.9.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхиње Ђурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по тужби Правобранилаштва Републике Српске - Сједиште замјеника Бањалука (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 6.2.2020. године Управе ... (у даљем тексту: тужена), у предмету расправљања узурпације земљишта у државној својини, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 026338 20 У од 4.2.2021. године, у нејавној сједници одржаној дана 21.9.2022. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба против оспореног акта тужене, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Подручне јединице Ч. (у даљем тексту: Подручна јединица Ч.) број ... од 29.7.2019. године, којим је у тачки 1. диспозитива узурпантима М. (Т.) В. и Р. (М.) В. из Б., признато право сусвојине на узурпираном земљишту у државној својини, на к.ч. број 78/2 у површини од 255 m² уписаној у зк. улошку број 11 к.о. М. као општенародна имовина са 1/1 дијела, што по новом премјеру одговара к.ч. број 112/2 званој „Лугови“, њива 3. класе уписаној у п.л. број 152 к.о. М. на именована лица са дијелом од по 1/2, па у тачки 2. диспозитива наведено да ће се на основу тог рјешења у земљишнокњижној евиденцији извршити укњижба власништва на том земљишту у корист тих лица са по 1/2 дијела.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да је оспорени акт правилан, јер су у проведеном поступку утврђене све правно релевантне чињенице од значаја за стицање права својине на предметном змљишту, по основу узурпације у смислу члана 3. став 1. и члана 4. став 1. и 2. Закона о узурпацији („Сл. гласник Републике Српске“ број 70/06) у вези са чланом 7. став 4. тог закона. Суд је додао да при томе није од утицаја чињеница да је Ш. п. п. Б., прије авио снимка, у периоду од 1955. године до 1964. године, било уписано у старом посједовном листу број 66 к.о. М. на к.ч. број 78, од које је цијепањем настала предметна к.ч. број 78/2, с обзиром да је у току поступка утврђен континуитет посједа тих непокретности од стране узурпаната и њихових правних предника, што је и потврђено изјавом саслушаног свједока К. Ј. као старосједиоца и комшије узурпаната и који памти период прије 1955. године, а који је и навео да је предметно земљиште било у посједу породице С. која је то земљиште продала М. С., правном преднику узурпаната, додајући да то земљиште никада није било под шумом већ је увијек било обрадиво, па да на терену данас и представља ливаду, како је то и утврђено у поступку.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац побија њену законитост, због неправилне примјене материјалног права. Сматра да је неприхватљиво образложење оспореног акта а тиме и побијане пресуде да су били испуњени услови за признавање узурпације на предметном земљишту, а имајући у виду да је на основу изјаве вјештака геодетске струке утврђено да је предметно земљиште прије авиоснимка, односно у периоду од 1955. до 1964. године било уписано у старом посједовном листу број 66 к.о. М. на име Ш. п.п. Б. са 1/1 дијела, те да је чланом 6. тачка а) Закона о узурпацији прописано да се неће признати право на земљишту које је узурпирано прије 8. јула 1955. године, ако је то земљиште под шумом која је остала у шумском комплексу након успостављања граничне линије између шума и шумског земљишта с једне и пољопривредног земљишта с друге стране. Предлаже да се побијана пресуда укине.

Тужена је у одговору на захтјев остала код разлога оспореног акта, предложивши да се захтјев одбије.

Заинтересована лица у овом управном спору, М. В. и Р. В. из Б., нису дала одговор на захтјев, иако су о том праву уредно поучена.

Размотривши захтјев, одговор тужене, побијану пресуду, оспорени акт и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка предмета произилази да је по службеној дужности покренут поступак за расправљање узурпације на предметном земљишту, те је првостепеним рјешењем признато право својине на том земљишту у корист М. В. и Р. В. са ½ дијела, супруге и сина покојног М. В. који је то земљиште купио по основу купопродајног уговора број И-ОВ... од 15.8.1978. године закљученог са продавцем Р. С., па да су поменути узурпанци на том земљишту и уписани као посједници са ½ дијела на основу рјешења о насљеђивању Основног суда у Бањалуци број О-1426/1 од 4.1.2002. година, у вези са чим је вјештак геодетске струке на основу Одлуке о утврђивању граничне линије између шума и шумског земљишта са једне стране и пољопривредног земљишта са друге стране, за к.о. М. бр.... од 16.10.1981. године и записника о повлачењу те линије, утврдио да се предметно земљиште налази у пољопривредном комплексу. При томе је и проведен доказ саслушањем свједока К. Ј. рођеног 1944. године, који је комшија узурпаната и старосједилац на том подручју, а који је изјавио да је то земљиште било у посједу породице Р. С., од којег је то земљиште и купио М. В., кога су наслиједили супруга М. и син Р., па да то земљиште за његовог знања, никада није било под шумом, а увијек је било обрадиво и коришћено за усјеве, а данас на терену представља ливаду. Сходно тако утврђеном чињеничном стању, првостепени орган је закључио да су испуњени услови да се на предметном земљишту призна право својине у корист наведених узурпаната, а оспореним актом је одбијена жалба тужиоца на првостепено рјешење. Оспорени акт је побијаном пресудом оснажен, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Наиме, тачно је да је одредбом члана 3. став 1. Закона о узурпацији прописано да се на земљиштима која су узурпирана прије 8. јула 1955. године признаје право својине уколико одредбама тог закона није другачије одређено, а одредбом члана 4. истог закона

је прописано да се на узурпираном земљишту може признати право својине само ако је узурпант физичко лице (став 1), а ако је узурпирано земљиште прешло у посјед другог физичког лица прије 8. јула 1955. године на било који начин, узурпантом се сматра то друго физичко лице, а уколико је узурпирано земљиште прешло после 8. јула 1955. године у посјед другог физичког лица, узурпантном ће се сматрати то друго физичко лице, само ако је прелаз услиједио по неком правном основу (став 2).

Такође је одредбом члана 5. став 1. истог закона прописано да право својине које се признаје на узурпираном земљишту уписује се у корист узурпанта у јавне књиге о евиденцији непокретности, с тим да је ставом 3. тог члана прописано ако диобе, односно споразума није било, право својине уписује се на сва физичка лица која су се затекла на узурпираном земљишту 8. јула 1955. године, уколико стално живе на том земљишту, односно по основу наслеђа на њихове наследнике који стално живе на узурпираном земљишту, са одређеним идеалним дијеловима.

Како је предметно земљиште уписано као општенародна имовина односно државна својина, а узурпирано прије 8. јула 1955. године, при чему и постоји континуитет посједа тог земљишта од стране поменутих узурпаната, односно њиховог правног предника, од којег су наслиједили то земљиште по рјешењу о наслеђивању а који је то земљиште купио по основу купопродајног уговора од Р. С. 1978. године, при чему су поменути узурпант и уписани као посједници тог земљишта, што све је и потврђено изјавом свједока К. Ј. у чију изјаву и није било разлога за сумњу, па како се то земљиште и налази у пољопривредном комплексу, неспорно је да су и били испуњени услови да се узурпантима М. В. и Р. В. призна право својине на том земљишту, у смислу наведених одредаба Закона о узурпацији.

Како је поменути свједок потврдио да то земљиште никада није било под шумом, па будући да се и налази у пољопривредном комплексу и у нарави представља ливаду, што је и утврђено од стране вјештака геодетске струке, није било услова за примјену одредбе члана 6. тачка а) Закона о узурпацији на коју се тужилац позива а којом је прописано да се неће признати право својине на земљишту које је узурпирано прије 8. јула 1955. године ако је то земљиште под шумом која је остала у шумском комплексу након успостављања граничне линије између шума и шумског земљишта с једне и пољопривредног земљишта с друге стране, сходно чему се ти приговори тужиоца у погледу неправилне примјене материјалног права указују потпуно без основа.

Имајући у виду изнесено, овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан од разлога њене незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па тако да се, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, предметни захтјев одбија.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Ђурковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић